

KAPITOLA 2

SKUTEČNÁ VÝPRAVA



Slunce viselo nízko nad obzorem a barvilo oblohu nad vzdálenými pahorky do růžova. Na náměstí, kde obvykle bývalo tržiště, se shromáždili vesničané a netrpělivě přešlapovali v davu. Tom ještě nikdy neviděl náměstí tak plné lidí, a stále přicházeli noví.

Tom pověděl strýci Henrymu o podivném ohni a Henry se rozhodl okamžitě svolat shromáždění všech obyvatel ve vsi. Něco takového se



v Errinelu ještě nestalo. Tomovi se obavami stahoval žaludek a nedokázal si toho nevšímat. Podle tlumeného mumlání davu poznal, že i kolem panuje všeobecné napětí.

Strýc Henry se před zástupem lidí postavil na dřevěnou lavici. Tom si stoupl stranou k tetě Marii. Viděl, že je unavená a má starosti.

„Tohle shromáždění je pro všechny,“ oznámil strýc Henry. „Slyšel jsem spoustu řečí, všude kolují fámy, ale zkusme si shrnout fakta.“

„Věci se zhoršují každým dnem!“ zavolal John Blake. „*To* je fakt!“

„Viděli jste řeku?“ zeptala se jedna žena. „Hladina je tak nízká, že brzy nebude pitná voda.“

„Leží na nás prokletí!“ vykřikl starý muž.

„Nevěřím na kletby,“ řekl strýc Henry pevně. „Ale je jasné, že naše ves potřebuje pomoc. Někdo se musí vydat ke králi a požádat o pomoc, a my ostatní se zatím pokusíme přijít na to, co se tady děje.“

Tom se usmál. Dovedl si představit sám sebe, jak se vydává do města požádat o pomoc a zachraňuje vesnici. To je příležitost, na kterou tak dlouho čeká! Skutečné dobrodružství! Vykročil kupředu. „*Já* půjdu do paláce.“

S davu se ozvalo překvapené reptání, sem tam dokonce smích.

„Svěřit osud vsi do rukou kluka? Cha!“

Strýc Henry tiše odpověděl. „Ne, Tome. Jsi ještě moc mladý na to, abys takovou cestu podnikl sám. Půjdu já, jako starosta Errinelu.“

Vtom se davem začal prodírat otrhaný kluk, umazaný od sazí. Byl to Adam z blízkého statku Dreen.

„Pomoc!“ lapal po dechu. „Hoří nám stodola!“

„Jsme prokletí!“ zakvílela nějaká žena.

„Gretline! Johne! Seberte dvacet mužů a upalujte do řeky pro vodu!“ křičel Henry. „Ostatní si vezmou lopaty – jestli nemůžeme oheň uhasit, pohřbíme ho v bahně. Rychle!“

Lidé se rozběhli k ohni a nesli džbery. Každý se snažil, seč mohl. Marie se podívala na strýce Henryho. „Potřebují tě tady, jsi jejich vůdce,“ řekla potichu.

„Ano, nemůžeš jít!“ přidal se Tom. „A koho jiného bychom ještě mohli postrádat? Každé ruky je třeba, žně jsou ve vsi nejrušnější dobou z celého roku.“

Strýc Henry se obrátil k Tomovi. „Tak dobře. Jsi mladý a schopný a dříve nebo později tě musím nechat odejít do světa. Půjdeš ty

do královského paláce. Ale musíš vyrazit hned zítra brzy ráno!“

Tom strýce objal. „Nezklam mě,“ ujišťoval ho. Obrátil se a objal tetu Marii. Srdce mu prudce bušilo. Nemohl tomu uvěřit. Zítra ráno se vydá na skutečnou výpravu, na cestu do královského paláce – konečně vyhlídka velkého dobrodružství!